

CZIGÁNY GYÖRGY

Capriccio

Vén medve szívében kamaszkor ujjong.
 Elhagytuk beszédünk nyári ruháit,
 szó-dallamaink vízpart suhogását,
 elég mámor nekünk a lehetetlen.
 Mindig is vereségben, engedékeny
 bakfis, aláveted magad szülő, vagy
 jó szomszéd, útitárs ítéletének:
 hordjuk egymás boldog szégyenét, mégis
 téged „tündér cinkosa képtelennek”
 öröm szólít, mezítlén suttogás a
 személyes névmás extázisából: Te!
 Mohó kislány-mozdulatod irigylem,
 amint csörrenő mobilod után nyúlsz.
 Kerékpár küllők makacs ritmusát is:
 napfény hullámok törnek térdeidre,
 a fölhevült játékban nincs szemérem,
 lihegve állsz meg. E virág-tekintet
 nélkülem nyílt s készül már ismeretlen
 percek elé. Féltlek s ez megfélemlít.
 Félre ver szívem. Nem vagy? Mégis hozzád,
 levert harang csöndjébe lépek,
 hogy csupasz bizalmunkból fogantassék
 áldás, hogy elmúlásom órájában
 te leheld rám a már fölöslegessé
 vált levegőt. Nélküled csak a nóta!
 „Meghal ez a szegény medve
 ha nem hajolhat szívedre.”

E-mail

Haza szeretnék menni hozzád, álomból
 felriadva jegyeztem le néhány használhatatlan
 sort, vers-háttér féle élettelen anyag, de néha
 kezünkbe veszünk egy kavicsot is, ha
 átmelegítette a nap. Ez valami más. Mondd,
 te idegen lány, mióta is, hogy te vagy
 a gyermekkorom, vágy és szomorúság
 mikor bokáig állok a székesegyház
 árnyékában s temiattad bámulom
 a vágató vidéket, vizeket, fákat, esőverte
 autópályát, miért van, hogy minden
 látvány rólad beszél, holott emlék
 nem köti oda képzeletünket. És hogy

gyermekeim nem gyermekeim nélküled
 s ha nem tartozol hozzám, semmi sem.
 Ajándékot szeretnék kapni tőled: minden
 szavad, amit kimondasz s valaha
 kimondtál, add nekem minden eddig megélt
 napodat, hiszen neked már nincs szükséged
 rájuk. Használt holmikat: betegséget,
 bánatot, izgalmaid, örömed, nevetésed
 tájait. Ha szeretsz, oda kell adnod mindent.
 Én is csomagolom létem dirib-darabjait,
 hátha még föléled kezekben valami
 töredék. Megint esik. Erika,
 haza akarok menni hozzád.